

Dördüncü Älem Serisi son buluyor

ALTIN KENT

JOHN TWELVE HAWKS

Altın Kent

**DOĞAN KİTAP TARAFINDAN
YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI**

Yolcu
Tabula

ALTIN KENT

Orijinal adı: The Golden City

© 2009 John Twelve Hawks

Random House, Inc., The Knopf Doubleday Publishing Group,
Doubleday kanalıyla alınmıştır.

Yazan: John Twelve Hawks

İngilizce aslından çeviren: Sıla Okur

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Eylül 2012 / ISBN 978-605-09-0934-0

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ayhan Matbaa Basım Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. Deve Kaldırım Cad. Gelincik Sok.

No: 6 Kat: 3-4 / Bağcılar -İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Sertifika no: 22728

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Altın Kent

John Twelve Hawks

Çeviren: Sıla Okur

Yazarın Notu

Bundan yedi yıl önce zihnimde canlanan bir görüntü, Dördüncü Âlem Üçlemesi'nin ilk kitabı olan *Yolcu*'ya dönüştü.

Dönüp baktığımda, bu kurmaca anlatı içinde bir ömür boyu biriktirdiğim düşünce ve deneyimlerin ifade bulduğunu gördüm. Gerek öykü, gerekse kişileri, tek bir ülke, hatta belirli bir gerçeklik içinde bile sınırlı tutulabilecek nitelikte değildi.

Altın Kent bu üçlemenin son kitabı ve avucumun içi gibi bildiğim bir yerden ayrıldığımı hissediyorum. Burayı bırakıp gitmek beni üzüyor ama görülebilecek her yeri keşfettiğimi düşünüyorum.

Bazıları kitaplarımı eğlence için zevk alarak okudu, ama bazıları da bu kitaplardan, Büyük Düzen'in çeşitli tezahürlerine karşı direniş oluşturan web siteleri ve gruplar kurmak için ilham aldı. Bu çabaları mümkün olan her şekilde desteklemeyi sürdüreceğim.

Bu üçüncü roman, okuyucularıma adanmıştır. Sizinle iletişim kurmak bir ayrıcalıktı. Aydınlık'ın sizlerin ve sevdiklerinizin üstüne olmasını dilerim.

John Twelve Hawks

Giriş

Sycamore Sokağı'nda başka araç olmadığı belliydi ama Susan Howard evinin bahçesine sapmadan yine de sinyal verip dikiz aynasını kontrol etti. Susan, ön bahçesi güllerle çevrili, iki odalı bir evde oturuyordu. Arka bahçede bir kayın ağacı, yanda da ahırdan bozma, sarmaşıklarla kaplı müstakil bir garaj vardı.

Garaj, annesinin evinden alıp getirdiği koliler ve eski eşyalarla doluydu. Susan ne zaman eve dönse, kısa süren bir suçluluk duygusuna kapılırdı. Buraları boşaltmam lazım, derdi içinden. Annemin kanepesini, yemek odası takımlarını satayım gitsin. Hatta atayım gitsin. Bu eşyalar yüzünden arabasını bahçede bırakıyordu. Kar yağdığında, arabayı ısıtıp ön camdaki buzları temizlemek yirmi dakikasını alıyordu.

Ama şimdi mevsim ilkbahardı ve arabadan indiğinde sadece ağustosböceklerinin sesini ve ıslak çimenin kokusunu duydu. Başını karanlık gökyüzüne çevirerek Büyük Ayı'yı aradı. Normalde New York'tan yıldızları görebilecek kadar uzakta oturduğuna memnundu, ama bu gece gözlerini yıldızların arasındaki karanlık ve soğuk boşluklara çeviriyordu. Onu izliyorlardı. Hissediyordu bunu. Biri onu izliyordu.

"Yeter artık" dedi sesli biçimde. Sakin kendi sesini duymak onu biraz rahatlatmıştı.

Susan posta kutusundan bir tomar fatura ve katalog çıkardıktan sonra kapının kilidini açtı. Tanıdık bir "hev hev" sesiyle birlikte, *cocker spaniel* cinsi köpeği tırnakları döşemede tıkırtılar çıkararak mutfaktan kapıya doğru koştu. İnsanı evinde bir dostunun karşılaması çok güzel bir şeydi ve Charlie gerçekten de onun küçük dostuydu. Ama yaramazlık da yapardı, hele ki Susan eve geç gelirse. Önce içeride kırılıp dökülmüş bir şey olmadığını

dan emin olmak için evi kolaçan etti, ardından köpeğe bir ödül maması verip onu arka bahçeye saldı.

Birkaç ay öncesine kadar değişmez bir rutin uygulardı: Köpeği salar, bir kadeh Chablis şarabı koyar ve bilgisayarını açıp e-postalarına bakardı. Ama artık o bilgisayarı nadiren kullanıyordu ve alkol aldığımda sarsak, dikkatsiz olduğunu hissediyordu. Onu izliyorlardı. Onu izlediklerinden emindi. Üstelik kuralları çiğnemiş ve çok tehlikeli bir iş yapmıştı.

* * *

Susan, Westchester'daki Evergreen Vakfı Araştırma Merkezi'nde çalışan bir bilgisayar programcısıydı. Yeni kuantum bilgisayarının arabirim yazılımı üzerinde çalışıyordu ve Michael Corrigan bedeninden ayrılıp başka bir âleme geçerken gözlem odasında bulunan bir avuç insandan biriydi. Geçiş Projesi çok gizliydi ama Susan'ın ekibine projenin milli güvenlikle ve terörle mücadeleyle ilgili olduğu söylenmişti.

Söylenenler belki doğruduydu, ama mesaisinin bir bölümünü kafasında kablolarla bir masada yatan bir adama bakarak geçirmek tuhaf geliyordu. İlk birkaç saat içinde Corrigan'ın nabızı artık alınamayacak kadar yavaşlamıştı. Sonra adam birden gözlerini açmış, masadan inmiş, ayaklarını sürüyerek odadan çıkmıştı.

Birkaç hafta sonra bütün vakıf personelinin idare binasına toplanarak Norm-All isimli yeni bir programı tanıtmışlardı. Programın sloganı, "Dostunuz sizi gözetiyor"du. İnsan Kaynakları'nda görevli neşeli genç kadın, Norm-All'in personelin beden ve ruh sağlığını otomatik olarak takip altında tutacağını söylemişti. Bir rıza dilekçesi dağıtılmış (tüm ekip tarafından imzalanmış), ardından işlerinin başına dönmüşlerdi.

Programın bilgilendirme broşürünü sadece Susan almıştı. Yemek saatinde incelemişti. Norm-All, "kişisel parametre programı" denen bir şeydi. ABD Savunma Bakanlığı'nın binlerce personeli beş yıl boyunca program kapsamında takip edilmiş, bu şekilde kabul edilebilir davranışların ölçütleri çıkarılmıştı. Her kişiye bir numara, bir tür denklem verilmiş, bu denklem bilgisayar hayat tarzları hakkında veri topladıkça aşamalı olarak değişmişti. Bu numara belirli normallik parametrelerinin ötesine geçerse, kişinin ruhsal ve bedensel sorunlar yaşama ihtimali artıyordu.

Birkaç gün sonra tüm binalara kızılötesi kameralar yerleştirilmişti. Bunlar herkesin vücudunu otomatik olarak tarıyor, tansi-

yon, nabız ve ateş gibi verileri kaydediyordu. Araştırma merkezindeki telefon konuşmalarının da dinlendiği, konuşanların sesindeki gerginlik derecesinin ve belirli anahtar kelimelerin takip edildiği, dedikodular arasındaydı.

Takibin büyük bölümü müdahale olmadan yürüyordu. Norm-All, kişinin arabasının hareketlerini izliyor, banka kartıyla yapılan alışverişleri değerlendiriyordu. Susan, belirli olumsuz davranışların denklemdeki ağırlığını merak ediyordu. Alkollüyken araç kullanacak olsa denklem tabii ki olumsuz etkilenirdi, ama halk kütüphanesinden “sakıncalı” bir kitap almanın etkisi neydi acaba?

Dedikodulara bakılırsa, Norm-All denklemleri kabul edilebilir olmayan iki kişi işten atılmış, yarı zamanlı çalışan bazı kişilere de kadro verilmemişti. Susan’ın araştırma ekibi, bir ay içinde her türlü tartışmalı konudan uzak durmaya başlamıştı. Kabul edilebilir üç sohbet konusu alışveriş, spor ve televizyondur. Bir cuma akşamı iş arkadaşlarının doğum gününü kutlamak için bir bara gitmişlerdi. Üçüncü kadehler ısmarlandığı sırada programcılardan biri, “Hah, gitti bizim Norm-All denklemleri!” diye espri yapmıştı.

Herkes gülmüş ama konu hiç tartışılmamıştı. Yeni hibrid araba modellerinden konuşmaya dönmüşler, espri unutulup gitmişti.

Susan hayatı boyunca bilgisayarlarla uğraştığından, internete IP adreslerinin takibinin ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Mart ayında evindeki bilgisayarı kullanmayı bırakmış, bir değiş tokuş pazarından dizüstü bilgisayar almıştı ve yakındaki bir kafenin kablosuz internetini kullanıyordu. Susan kendisini uyuşturucu veya alkol bağımlısı biri gibi, kontrol edemediği, utanç verici bir sorunu varmış gibi hissediyordu. İşten çıkıp kafeye gittiğinde, metruk binaları ve kırık sokak lambalarıyla berbat bir mahalleye girmiş gibi hissediyordu kendisini. Gizli sohbet odalarında, kendilerine Serbest Koşucular diyen bir grup, Evergreen Vakfı’na dair suçlamalarda bulunuyordu. Dediklerine göre vakıf, özgürlüğü yok etmek isteyen Tabula adlı gizli bir örgütün paravanıydı. Bu plana, Direniş adını almış bir hareket karşı koyuyordu.

Susan önceleri tartışmaları okumaktan başka bir şey yapmamıştı. Ama üç gün önce bir adım atıp Polonya’da bulunan birkaç Serbest Koşucu ile sohbet etmeye başlamıştı.

Evergreen Vakfı’nda çalışıyorum, diye yazmıştı. Yeni bir kuantum bilgisayarı üzerinde ilk testlere başlamak üzereyiz.

Neredesin? diye sormuştu biri.

Hayatın tehlikede mi? demişti başka biri. Elimizden bir şey gelir mi?

Susan bilgisayarını kapatıp hemen kafeden çıkmıştı. Eve dönerken hız sınırlarına özellikle dikkat etmiş, trafik ışıkları yeşile döndükten sonra bile birkaç saniye beklemişti.

* * *

Mikrodalga fırına bir paket hazır yemek attıktan sonra Charlie'yi almak için arka bahçeye geçti. Köpek ortalarda yoktu ve garajın kapısı aralıktı. Bu tuhaftı işte. Bahçıvan iki kere kapıyı açık unutmuştu ama çarşambaları gelmezdi. Temkinli bir şekilde kapıya gidip elektrik düğmesini açtı. Işık yanmadı. Sonra köpeğin karanlıkta sızlandığını duydu.

“Charlie?”

Karanlıktan bir adam çıkıp kollarını yakaladı. Tekmeler savurup çılgık atarak karşı koymaya çalıştı. O anda ışık yandı ve bir adamın taburenin üstünde olduğunu gördü. Ampülü gevşetmişlerdi, şimdi de bu adam yerine takıyordu. Susan mücadele etmeyi bıraktı ve kollarını tutan adama baktı. Robert'tı bu – yani Rob, idari binada güvenlik görevlisi olarak çalışan, otuzlu yaşlarında biri.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu.

“Tekmelemesene beni!” Rob, incinmiş küçük bir çocuk gibi bağıyordu.

Sandalyeye çıkmış olan adam, üç numara tıraşlı, ince yapıydı. İnip ona yaklaştığında, yüzünü gördü. Evergreen Vakfı'nın güvenlik müdürü Nathan Boone'du bu.

“Sakin ol Susan.” Boone'un sesi sakın, ölçülüydü. “Köpeğine bir şey yapmadık. Ama seninle konuşmamız gerekiyor.”

Rob onu garajın ortasına doğru götürüp sandalyeye oturttu. Charlie'ye kayış takmışlar, kayışı da bir sütuna bağlamışlardı. Rob eğilip Susan'ın ellerini ve ayaklarını plastik kelepçelerle bağlarken Charlie de olanları izliyordu.

Boone yağmurluğundan bir bisküvi çıkarıp Charlie'ye verdi. Köpek kuyruğunu sallayarak bir tane daha gelecek mi diye baktı. “Köpekler de insanlar gibi” dedi Boone. “Küçük ödüllere ve otoritenin kesin çizgilerle belirlenmesine önem veriyorlar.”

Kayışı çözüp Rob'un eline tutuşturdu. “Ben Susan'la konuşurken köpeği dolaştır.”

“Baş üstüne.”

Garajda volta atan Boone'un gölgesi Susan'a bir değip bir uzaklaşıyordu. “Kim olduğumu biliyor musun?”

“Elbette Bay Boone.”

“Neden burada olduğumuzu da biliyorsun.”

“Hayır ama...”

“Soru sormamıştım Susan. Sadakatsiz olduğun, düşmanlarımızla temas kurmaya kalkıştığın için buradayız.”

“Evet” diye fısıldadı Susan. Hayatında söylediği tek doğru söz buydu sanki.

“Güzel. Teşekkür ederim. Çok zaman kazandırdın.” Rob garaja döndüğü sırada Boone ona bir bakış attı.

“Çalışanlarımız çoğunlukla sistemimizi kabullendiler ama bazı kişiler üstlendikleri taahhütlere karşı geldiler ve sadakatsiz olmayı tercih ettiler. Bu fenomeni anlamak istiyorum Susan. Sahiden anlamak istiyorum. Norm-All verilerini inceledim ve profilinde olağandışı hiçbir şey görmedim. Kişisel denklemin, kabul edilebilir davranış ölçütlerine son derece uygun. Seni kuralları ihlal etmeye, böyle sapkınlıklara bulaşmaya ne sevk etti? İyi ve doğruyu koruyan bir sisteme bilerek sırtını döndün.”

Sessizlik. Plastik kelepçeler o kadar sıkıydı ki, Susan’ın ayak bilekleri acımaya başlamıştı.

“Ben... İnatçı biriyim. Ondan.”

“İnatçı mı?” Boone, cevabı beğenmemiş gibi başını salladı.

“Evet, içimde bir tarafım bağımsızlığa hep çok önem verdi. Kararlarımı kendi başıma, birileri beni izlemeden vermek istedim.”

“Biz seni hem kendi iyiliğin, hem toplumun iyiliği için izliyoruz.”

“Son derece bencilce ve kötü bir iş yapmadan önce çoğu kişi bunları söyler.”

“Kurallarımızı çiğnedin Susan. Kendi edimlerin yüzünden, gereken şekilde cezalandırılacaksın.”

Boone uzanıp kirişe bağlanmış olan bir ipi çekti. Susan’ın boynunda bir ilmek yapıp sıktı.

“Yalnız bir kadın, depresyona yenik düştü” diye mırıldandı Boone ve Rob’a bir işaret verdi. İriyari adam, sevgilisine sarılır gibi bir hareketle Susan’ı kucaklayıp sandalyenin üstüne çıkardı.

Şimdi ölmemeliyim, dedi Susan içinden. Haksızlık bu. Hiç ifade bulamayacak düşünceleri, hiç hayata geçemeyecek hayalleri vardı. “Direniş diye bir hareket var” dedi. “İnsanlar uyanıyor ve neler olduğunu görüyorlar.”

Rob omzunun üstünden baktı ve Boone hafifçe başını salladı. Evet. Direniş hareketini biliyordu.

“Sizinle mücadele edeceğiz ve asla geri çekilmeyeceğiz. Çünkü

insanlar kendi kaderlerini tayin etmek için özgürlük...”

Rob sandalyeye bir tekme attı ve Susan ipin ucunda sallanmaya başladı. Ayakları yerden birkaç parmak yüksekteydi. Boone, sanki arkadaşı için endişeleniyormuş gibi yanında durup ilmeğe ve halata baktı. Bunların sağlam olduğunu görünce bir bıçak çıkarıp plastik kelepçeleri kesti, fosforlu sarı plastik parçalarını topladı ve Rob’un peşinden dışarı çıktı.

Susan hâlâ yaşıyordu ve soluk borusunu sıkıştıran halatla mücadele ediyordu. Sonra düşünceler, son bir bilinç akışı şeklinde zihnine üşüştü. Hastane yatağındaki annesi. İlkokulda gelen sevgililer günü hediyesi. Jamaika’da kumsalda günbatımı. Charlie neredeydi? Kim bakacaktı ona? Ölüyor muydu? Yoksa nihayet kurtuluyor muydu?

Artık onu kimse izlemiyordu.

Kaç buradan. Karanlıkta saklan. Öldürecekler seni!

Sanal bir hapishaneye dönüşen dünyada kurtuluş için tek bir yol var. Büyük Düzen'i, Tabula'yı alt etmek ve insanlara özgürlüklerini geri vermek...

Bunu yapabilecek tek kişi ise bir Yolcu.

Gabriel.

Yolcuların sonuncusu.

Ama önce bir Soyтары'yı kurtarması gerekiyor.

Sevdiği kadını, Maya'yı.

Kötülük tüm dünyayı ele geçirmeden önce bunu yapmak zorunda...

Altın Kent Dördüncü Alem üçlemesinin son kitabı.

İlk iki kitap, *Yolcu* ve *Tabula*'da John Twelve Hawks bizi yüzyıllar boyunca peygamberler, vizyonerler ve devrimciler olarak karşımıza çıkan Yolcular ve canları pahasına onları korumaya ant içmiş Soyтарыlarla tanıştırmıştı.

Altın Kent'te ise okurları zaman kapılarının aralandığı gizemli mabetlerden geçirek tanrıların katına çıkıyor. Modern bir Kabil ile Habil öyküsünü anlatırken onları yanıtlamak zorunda oldukları bir soru ile karşı karşıya bırakıyor: "Yaşadığın hayat senin mi?"

John Twelve Hawks yılın farklı zamanlarında New York, Los Angeles ve Londra'da yaşıyor. Okurları ona JXXII diyor. Asla basın önüne çıkmayan yazar tıpkı romanlarındaki Soyтарыlar gibi Şebeke'nin dışında yaşıyor.

Çeviren: Sıla Okur

DOĞAN
KİTAP

ISBN 978-605-09-0934-0

seri/kitap no: 119/40

dogankitap.com.tr

18 TL